

Elliott Roosevelt na izpričevanju pred senatnim odsekom

Njegovo ime se veže s škandalom, ker se hoče oblatiti vse, ki nosijo ime Roosevelt

WASHINGTON, 5. avgusta. — Senatni odsek za vojne kontrakte, kateremu predseduje republikanski senator Brewster, že več dni obržava zaslusljanja v zvezi s kontrakti, ki so bili dani med vojno aeroplanskemu tovarnarju in filmskemu podjetniku Howardu Hughesu.

Hughes Aircraft Co. je od vlade dobila kontrakte v znesku 40 milijonov dolarjev. Kot priča je prošli teden nastopil John W. Meyer, publicijski direktor za Hughesovo zrakoplovsko korporacijo, ki je rekel, da je ista med vojno potrošila \$169.000 za zabavanje raznih vladnih in drugih funkcijonarjev, ki so imeli besedo pri kontraktih, in da je med onimi, ki so bili gostje pri teh zabavah, tudi drugi najstarejši sin pokojnega predsednika Roosevelta, Elliott Roosevelt, ki je bil takrat polkovnik pri zrakoplovski sili.

Elliott podal izjavo pred senatnim odsekom

Meyer je med ostalimi rekel, da se je za razne goste pri dotičnih priredbah preskrbelo dekleta iz kabaretov in sličnih lokalov, ki so skrbele, da gostom ni bilo "dolčas", in pri tem indirektno impliciral tudi Elliotta Roosevelta.

Sin pokojnega predsednika je bil danes že drugi dan na prižanju pred senatnim odsekom. Podal je obširno izjavo, v kateri je v tedajju pobil Meyerjeve izjave in izjavil, da se je njegovo ime zavleklo v preiskavo izključno z namenom, da bi se oblatilo ne samo njega, temveč vse člane Rooseveltove družine, zlasti pa njegovega lastnega očeta, katerega njegovi nasprotniki niti po smrti ne morejo pustiti pri miru.

Odkar je Meyer nastopil pred senatnim odsekom, se je v New Yorku oglasila neka 25-letna Patricia Miles, prodajalka cigarete v nekem kabaretu, ki je Meyerja obtožila, da je oče njegovega 6 mesecev starega sina.

Predsednikov sin ima sijajen vojni rekord

Elliott Roosevelt, kakor tudi vsi njegovi bratje, je bil med vojno v aktivni službi. Bil je dodeljen opazovalni zračni službi in se udeležil 89 bojnih misij, večinoma od katerih je bila izvršena nad sovražnim ozemljem. Trikrat je bil prisiljen na zemljo. Na poletih ni bil skoro nikdar opremljen s padalom, ker v opazovalnih letalih z ozirom na njegovo močno postavo ni bilo dovolj prostora za padalo. (Je namreč 6 čevljev in 3 palce visok).

Odkar se je končala vojna, je Elliott Roosevelt napisal knjigo "As He Saw It", v kateri je opisal zakulisno borbo med njegovim očetom in Churchillom glede vojne strategije in načrtov za ureditev sveta po vojni. Vseled teh odkritij je Elliott postal trn v peti reakcije, ki je odločena, da brez prikaže v javnosti kot breznačajno in neodgovorno osebo in s tem ubije njegov ugled med ljudstvom.

V "Enakopravnosti" dobite vedno sveže dnevne novice o dogodkih po svetu in doma!

NARODNI ODBOR ZA SVOBODNI TISK

Kot je že mnogim čitateljem znano, je kaplan Gabrovšek pri fari sv. Vida v Clevelandu, nastopil proti listu "Enakopravnost" s tožbo zaradi žaljenja časti, za celih \$200.000. Ta tožba se nanaša na serijo člankov, katere je po zanesljivih podatkih iz stare domovine napisal SANSov tajnik Mirko G. Kuhel, in ki so bili pred nekaj meseci priobčeni v "Enakopravnosti," "Prosveti" in "Proletarcu." V dotičnih člankih se je razmotrivala vloga, katero je Gabrovšek igral v poslovanju in finančnih zadevah Zadrudne zveze v Sloveniji. Namignjeno je bilo tudi, da ako bo tožba proti "Enakopravnosti" uspela, tedaj bosta tožena zaradi "obrekovanja" tudi lista "Prosveta" in "Proletarec."

Slovenska napredna javnost je trdno prepričana, da je imel Kuhel podlago za svoje članke in da jih ni pisal iz verskih ali osebnih predsodkov, temveč v informativne svrhe. Njega poznamo kot poštenjaka, ki je kot zmožen SANSov tajnik izvršil že ogromnega dela v korist nove Jugoslavije in za miselno zbujeenje naših ljudi v Ameriki.

Kaj vse se skriva v ozadju te tožbe, lahko samo ugibamo. Jasno pa je, da je SANS in vse napredno gibanje v tej deželi, trn v peti gotovim krogom. Zato je ta tožba, ki je tehnično naperjena proti "Enakopravnosti," dejansko začetek splošne ofenzive proti vsem naprednim ustanovam v Združenih državah. Iz tega sledi, da moramo biti na straži, ako hočemo ohraniti sadove dolgoletnega in trudopolnega dela. Strniti moramo svoje vrste in nadaljevati z delom za pravico in resnico.

Danes živimo v napetem ozračju. Na obzorju se oblikujeta dva svetova—delavski in fašistični. Jasno je, da je bodočnost na strani delavskega razreda. Ampak tudi nasprotna stran je še krepka, zato bo šla do skrajnosti, da se obrži na površju. Fašizem dviga glavo tudi v Ameriki, in ako ne bomo čuječi, bo svoboda kmalu stvar preteklosti. Ameriška ustava (Bill of Rights) nam sicer jamči: svobodo tiska, vere, govora in zborovanja. To so temelji pravic, do katerih smo vsi upravičeni. Vzlic temu se včasih zgodi, da se vsled predsodkov te pravice kršijo.

V svrhu obrambe svobodnega tiska, ki je v zvezi z Gabrovškovo obtožbo proti listu "Enakopravnost," se je dne 14. julija v Clevelandu osnoval odbor pod imenom "Narodni odbor za svobodni tisk." Ta odbor si je nadel nalogo, da zbira prostovoljne prispevke za morebitne legalne stroške. V tem odboru so zastopane vse napredne slovenske organizacije v Clevelandu. Ker se ta zadeva tiče vse ameriško-slovanske napredne javnosti, bodo razposlana zadevna pisma in nabiralne pole po vseh slovenskih naselbinah. Priporočljivo je, da se v to svrhu organizirajo posebni odbori, katerih naloga bo: nabirati prispevke in prirejati piknike in veselice v ta namen. Sigurni smo, da bodo tudi naša društva in Narodni domovi vpoštevali ta klic in radodarno posegli v svojo blagajno. Obrambeno akcijo za svobodni tisk, je uradno odobrila tudi prošla SANS-ova konvencija.

Da se javnost živo zanima za to tožbo naj priča dejstvo, da je brez vsakega oglašanja nabranega v ta sklad že preko \$2.000. Tako so na primer naše vrle "Progressivne Slovenke" že dale \$500. Peter Benedict iz Cal., je poslal \$50.00. Toda, kaj bi našteval, imena bodo itak objavljena v časopisih. Na seji je bil tudi storjen sklep, da se bo ves morebitni preostanek daroval SANSovi blagajni.

Vsi prispevki naj se pošiljajo na blagajnika:—**JOHN POLLOCK, 24465 Lakeland Ave., Noble, O., Tel.: REDWOOD 1799.** Za podatke in ostalo korespondenco pa se obrnite na tajnico: **JOSEPHINE TRATNIK, 1116 E. 71st St., Cleveland, O. Tel.: ENDCOTT 0991.**

Centeni rojaki! Reakcija nam je vrgla rokavico in napredna javnost jo je možato pobrala. Nihče ne išče boja, toda kadar so v nevarnosti načela in pravice, ki so nam zajamčene v ustavi, tedaj je naša dolžnost, da jih branimo. Naše delo je pošteno in iskreno ter v skladu Lincolna, Cankarja in drugih velikih mož. Zato pojdimo vsi na delo za sklad Svobodnega tiska!

FRANK ČESEN,
predsednik Narodnega odbora
za svobodni tisk.

PROTESTANTOVSKI DUHOVNIKI NASLI DRUGAČNO JUGOSLAVIJO

BEograd, 30. julija. — Rev. dr. Guy Emery Shipley, verski urednik iz New Yorka in načelnik delegacije sedmih ameriških protestantskih duhovnikov, ki se sedaj mudi v Jugoslaviji, da raziskuje verski položaj, je izjavil danes, da namerava njegova skupina govoriti z jugoslovanskimi cerkvenimi voditelji po vsej deželi.

Snoči je skupina zapustila Zagreb, potem ko je prvi dan v Jugoslaviji imela pogovore z načelniki pravoslavne cerkve. Pri kosilu včeraj, ki se je vršilo njim na čast, je izjavil eden izmed delegatov:

"Ze v tem kratkem bivanju v Jugoslaviji smo se prepričali, da je položaj v deželi zelo drugačen nego ga opisuje ameriški tisk."

Komunistični listi so izjavili danes, da je prišla skupina v Jugoslavijo izrecno z namenom, da se informira "posebno o zločinških aktivnostih enega dela višjega katoliškega duhovništva za časa vojne".

Novi grobovi

LOUIS MESE

Kot smo včeraj poročali, je umrl Louis Meše, stanujoč na 388 E. 162 St. Doma je bil iz vasi Uzmane, fara Rob pri Velikih Laščah, odkoder je prišel v Ameriko pred 40 leti. Zadnjih sedem let je delal pri Parker Appliance Co. in je bil član društva France Prešeren, št. 17 SDZ; društva Kristusa Kralja, št. 226 KSKJ, in podružnice št. 5 SMZ. Tukaj zapuščala soprogo Frances, rojeno Zbačnik, dva sina, Josepha in Henryja, dve hčeri, Mrs. Vera Stacey in Mrs. Mildred Vargo ter več drugih sorodnikov. Pogreb se bo vršil v petek zjutraj ob 8.45 uri iz Zakrajškovega pogrebnega zavoda v cerkev Marije Vnebovzete na Holmes Ave. ob 9.30 uri ter nato na pokopališče Calvary.

JOHN ARKO

V Lakeside bolnišnici je umrl John Arko, star 59 let, stanujoč na 1386 E. 52 St. Rojen je bil na Romunskem. Žena Antonia, rojena Družina, je umrla pred 10 leti. Tukaj zapuščala hčer Mrs. Florence Piotrkowski, sina Gilbert in enega vnuka. Pogreb se bo vršil v petek zjutraj ob 10. uri iz prostorov na 4701 Superior Ave. pod vodstvom Frank Zakrajška.

"Čudežni vlak"

Med 22. in 25. avgustom bo v Clevelandu na razstavi "vlak bodočnosti," katerega je opremil General Motors Co. z najnovejšimi napravami in udobnostmi, ki jih pozna moderna znanost. Ta "čudežni vlak" bo na ogled javnosti tekem omenjenih dni na progi poleg jezerskega pristanišča na E. 9 St. med 2. uro popoldne in 9. uro zvečer.

Razprodaja pohištva

Tekom tega meseca se bo dobilo v trgovini Norwood Appliance & Furniture na voga lu Norwood Rd. in St. Clair Ave. razne komade pohištva po zelo znižanih cenah. Ako želite lahko plačate za nakupe v gotovini ali pa na mesečne obroke.

Kroček št. 1 Prog. Slov.

Jutri večer ob polosmih se vrši seja kročka št. 1 Prog. Slovenk v Slov. del. domu na Waterloo Rd. Vabi se vse članice, da se gotovo udeležijo.

Ameriški cerkveni voditelji v pogovoru s Titom na Bledu

Bomba ubila tri v Palestini

JERUZALEM, 5. avg. — Danes se je na Ulici prerokov v Jeruzalemu pripetila silna eksplozija, ki je porušila prednji zid poslopja javnih del in ubila najmanj tri osebe, več drugih pa je bilo ranjenih.

Pet minut pred razstrelbo je neki neznanec, ki je rekel, da je član židovske nacionalistične organizacije Irgun Zvai Leumi, telefonično poklical neki časopis s svarilom, da bo poslopje javnih del pognano v zrak.

Novi izbruh nasilja je očividno odgovor židovskih nacionalistov na akcijo britskih oblasti, ki so ukazale razpust židovskega mladinskega pokreta in v velikem pogonu širom Palestine aretirale 60 njegovih voditeljev.

DEČEK, UGRIZNEN OD STEKLEGA DIHURJA, UMRL

CINCINNATI, O., 5. avgusta — Včeraj je umrl tukaj 13 let stari Clifford White, katerega je pred mesecem dni ugriznil neki dihur, ki je bil očitno stekel. Posledice ugriza so se pojavile šele prošli teden. Policija tudi poroča, da je bilo osem oseb ugriznjenih od steklih vervec.

DEČEK UMRL RADI INFANTILNE PARALIZE

SIDNEY, O., 4. avgusta. — Tu je danes podlegel infantilni paraliži 5-letni Floyd J. Walter, ki je bil prva žrtev te bolezni v tem okraju.

UBITA PRI IGRI

METCALF, Ill., 4. avgusta. — Triletna Peggy Atwood je z zanimanjem opazovala, ko je 13-letni Albert Sturchie splezal na drevo, da priveže vrv za gugalnico. Nenadoma pa se je veja odlomila in deček je padel naravnost na deklico, ki je dobila tako težke poškodbe, da jim je na poti v bolnico podlegla.

LIMONE SE DVIGAJO S TOPLOMERJEM

CHICAGO, 4. avg. — Z dvigom temperature za 10 stopinj so se tudi cene hladnih pijačam in limonam povišale od 5 do 10 centov pri ducatu.

HOLANDCI IN DANCE DOBJO POSOJILO

WASHINGTON, 5. avgusta. — Svetovna banka bo jutri naznala, da bo Holandska dobila posojilo v znesku \$175.000.000, Danska pa v znesku \$50.000.000.

Bo hladneje!

Ako se je mogoče zanesti na vremenskega preroka, bomo jutri v Clevelandu dobili nekoliko utehe od sedanjega vročinskega vala. Včeraj je živo srebro priplezalo do 94 stopinj.

Poroka

Preteklo soboto sta se poročila Miss Shirley Anthony, 24185 Chardon Rd., in Mr. Edward Carr, sin Mr. in Mrs. Louis in Mary Kozlevcar, 1449 E. 174 St. Bilo srečno!

V bolnišnici

Mrs. Ivana Tolar iz 15625 St. Clair Av. se nahaja v Women's bolnišnici, kjer jo prijateljice lahko obišejo. Želimo ji skrajšnje popolno okrevanje!

Sovražno stališče Vatikana onemogoča boljše odnošaje s cerkvijo, je izjavil premier protestantskim gostom iz Amerike

BEograd, 5. avgusta.—Premier maršal Tito je danes povedal osmim protestantskim duhovnikom iz Zedinjenih držav, ki se nahajajo tukaj na obisku, da ne pričakuje, da se bodo odnošaji med Vatikanom in Jugoslavijo izboljšali, temveč da se utegnejo celo poslabšati, ako bo Sveta Stolica nadaljevala s svojim sedanjim stališčem.

Tito je ameriško cerkveno delegacijo sprejel na svojem poletnem domu na Bledu. Skupini stoji na čelu Rev. dr. Guy Emery, urednik episkopalne publikacije "The Churchman", ki izhaja v New Yorku.

Ko je eden izmed navzočih protestantskih duhovnikov omenil, da je katoliška cerkev v Zedinjenih državah porabila proces proti zagrebškemu nadškofu Stepincu za sovražno propagando proti sedanji jugoslovanski vladi, je Tito odgovoril:

"Katoliška cerkev v Ameriki ni imela nobene moralne pravice za tako ravnanje, niti ni imela odgovornosti, zanikati tega, kar se je dogajalo v Jugoslaviji."

Država ne zahteva nič drugega kot lojalnost

Člani delegacije so pripomnili, da je nanje napravilo globok vtis dejstvo, da v deželi obstoja obča strpnost napram pobožju in cerkvam, dasiravno so nekateri cerkveni voditelji sovražni napram državi.

Na to je Tito odgovoril: "Mi od cerkvenih funkcionarjev in duhovščine ne zahtevamo nič drugega kot da je lojalna država. Vsaka država ima pravico do tega in nobena država ne bo dopustila, da bi se delalo proti nji."

Tito je dostavil, da je nekoč malo manjkalo, da ni prišlo do preloma odnošajev z Vatikanom.

"Ampak za enkrat ni nobenih znamenj, da pride do preloma," je rekel Tito, "in sicer vsled naše potrpežljivosti."

Ameriška javnost ni dovolj poučena o Jugoslaviji

Nato so gostje vprašali maršala Tita, kako sodi o ameriški zunanji politiki. On je odgovoril:

"Jako nam je žal, da odnošaji med nami in Ameriko niso boljši. Pri nas je bila Amerika vedno priljubljena. Iz tega razloga nam je zelo neprijetno, da se moramo danes boriti z gotovimi nerazumevanji."

Potem je rekel, da so ta nerazumevanja posledica dejstva, da ameriška javnost ni informirana.

Attlee zahteva vojno oblast, da se bo vlada mogla boriti proti bankrotu

LONDON, 5. avgusta.—Ministrski predsednik Clement R. Attlee je danes stopil pred parlament ter zahteval, da vladi poveri enake oblasti, kakršne je posedala med vojno, ker drugače ne bo sposobna odvrniti grozečega narodnega bankrota.

Predlog, da se vladi poveri oblast, katero je imela po zakonu iz leta 1945, je bil danes prvič formalno čitan v poslanski zbornici.

V smislu tega zakona bi imela vlada moč, da podzame vse korake, ki bi jih smatrala za potrebne v borbi z gospodarsko krizo.

mirana glede dejanskih razmer v Jugoslaviji, in da "gotov del tiska širi laži glede Jugoslavije."

"Mi želimo, da se izve resnica," je nadaljeval premier, "in da se natančno pove, kaj se dogaja tukaj, da Amerika spozna, da ima v Jugoslaviji prijatelje in da nimamo nikakega frontalnega stališča napram Ameriki."

(To poročilo je posneto po depeshi "Associated Pressa". Pozneje bodo brez dvoma prišla podrobnejša poročila o tem značilnem pogovoru, katera bomo po možnosti objavili, kakor tudi poročila, ki ga bo skupina protestantskih voditeljev dala v javnost, ko se vrne iz obiska v Jugoslaviji.)

Električni delavec ubit na Five Points

Včeraj ob polenajstih dopoldne je bil ubit od elektrike en delavec Cleveland Illuminating Co., drugi pa je dobil smrtno nevarne opekline. Nesreča se je pripetila na E. 152 St. in Ivanhoe Rd., ko sta se delavca nahajala na vrhu 45 čevljev visokega droga za električno napeljavno.

Ubiti delavec se piše Leroy Battle, bil je 36 let star ter zapuščal ženo. Njegov tovariš Donald Nichols, ki je ušel smrti, je tudi oženjen in ima dva otroka.

Na počitnicah

Poznana Mr. in Mrs. Tony Sedmak (sellic pohištva), sta se podala za teden dni na počitnice v Yellow Stone park, kjer si bosta ogledala razne zanimivosti. Pozdravljata vse prijatelje in znance. Želimo jima mnogo zabave.

Vaje zbora Zarja

Vabi se vse pevce in pevke zbora Zarja na vaje jutri večer ob osmih, da se pripravi vse potrebno za nastop na Jugoslovanskem dnevu v nedeljo popoldne na prostorih Slov. društvenega doma na Recher Ave.

Ta zakon je bil prvotno sprejet, da je vlada mogla izvesti obrambne regulacije za kontrolo cen in pa za ureditev razmer v industriji.

Vladni vodja v nižji zbornici Herbert Morrison je izjavil, da je bila predloga izročena zbornici v svrhu podvzetja obširnega programa, ki ga bo v tem smislu predložil premier Attlee na jutrišnji seji.

"ENAKOPRAVNOST"

Owned and Published by
THE AMERICAN JUGOSLAV PRINTING & PUBLISHING CO.
 6231 ST. CLAIR AVENUE CLEVELAND 3, OHIO
 HENDERSON 5311-12
 Issued Every Day Except Saturdays, Sundays and Holidays

SUBSCRIPTION RATES—(CENE NAROČNINI)
 By Carrier in Cleveland and by Mail Out of Town:
 (Po raznašalcu v Cleveland in po pošti izven mesta):
 For One Year—(Za celo leto) \$7.00
 For Half Year—(Za pol leta) 4.00
 For 3 Months—(Za 3 mesece) 2.50

By Mail in Cleveland, Canada and Mexico:
 (Po pošti v Cleveland, Kanadi in Mehiki):
 For One Year—(Za celo leto) \$8.00
 For Half Year—(Za pol leta) 4.50
 For 3 Months—(Za 3 mesece) 2.75

For Europe, South America and Other Foreign Countries:
 (Za Evropo, Južno Ameriko in druge inozemske države):
 For One Year—(Za celo leto) \$9.00
 For Half Year—(Za pol leta) 5.00

Entered as Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at
 Cleveland, Ohio, under the Act of Congress of March 3, 1879.

104

ČESA ŽELI DANAŠNJA EVROPA OD ZEDINJENIH DRŽAV?

Walter Lippmann, znani ameriški publicist, o katerem se nikakor ne more reči, da je celo malo naklonjen "rdečim doktrinam," radi katerih je danes v Washingtonu toliko razburjenja, je napisal članek, v katerem opozarja, da so Amerikanci v obče silno slabo podkovani v svetovni politiki. Ne samo povprečen Amerikanec, temveč tudi naši vodilni državniki in politiki, si še vedno domišljajo, da živimo v svetu iz leta 1919. Ljudje, katerim je poverjena naloga, da črtajo naš bodoči program za sožitje z narodi sveta, dejansko ne razumejo, da so se razmere od leta 1919 na svetu silno spremenile; kar je bilo leta 1919 zadostno, v letu 1947 niti zdaleka več ne odgovarja.

Potem citira Lippmann konkreten primer, Zedinjene države so kmalu po končanju vojne ponudile Franciji, Britaniji in Sovjetski zvezi pogodbo, glasom katere bi se jim Amerika pridružila v garanciji, da se Nemčiji skozi 40 let ne bo dopustilo, da bi se oborožila ali izvršila agresijo.

Francija in druge države, ki so bile žrtev nemške agresije v prvi svetovni vojni, so leta 1919 prosile Ameriko, da bi jim dala tako garancijo. Zedinjene države so bile gluhe za njihove prošnje. Za časa Monakova, leta 1938, ko je bila druga nemška vojna pripravljena, ampak še ne dejansko podvzeta, bi bila ameriška garancija, kakršno sedaj ponujamo, spremenila tok zgodovine. Pomnila bi bila predvsem, da bi se bila Amerika začela oboroževati že leta 1938, ne pa šele leta 1942, ko se je že vsa Evropa z izjemo Anglije nahajala pod nacistično peto.

"Ker Zedinjene države niso bile sposobne za podvzete velike vojaške akcije v Evropi do spomladi leta 1944," opozarja Lippmann točno in stvarno, "je breme borbe z Nemci padlo na rame Rusije. Bilo je v dobi ruske obrambe pred Moskvo in Stalingradom in ruske proti-ofenzive, ko smo mi še vedno vežbali naše čete in gradili naš bojni aparat, da sta Roosevelt in Churchill napravila s Stalinom sporazume, katere se danes napada kot 'apizarstvo'."

Potem Lippmann nadaljuje: "Ti sporazumi, ki nam ne ugajajo, so bili napravljeni, ko Amerikanci in Angleži niso bili sposobni poraziti nemške armade in vdreti v Nemčijo, da niti ne govorimo o porazenju japonske armade in invaziji Japonske. Napravljeni so bili od mož, ki so želeli, da Rdeča armada pride na Balkan, v centralno Evropo in tudi v Nemčijo, kajti vedeli so, da ako tega ne stori Rdeča armada, se bomo mi sami morali boriti z dve tretjino nemške armade. Zdaj želimo, da bi šli Rusi domov. Ampak leta 1942, 1943 in 1944 smo molili, da bi Rusi šli naprej v Evropo. Ako iščemo koga, na katerega bi zvrnili krivdo za to, da so Rusi danes v polovici Evrope, tedaj jo bomo morali sprejeti na svoje lastne rame, ker smo toliko časa čakali in odlašali, predno smo se zbudili in začeli oboroževati."

Danes se Francija, Anglija in Rusija niti malo ne zanimajo za ponujeno garancijo od strani Amerike proti nemški agresiji, in to enostavno iz razloga, ker vsa Evropa ve, da smo do vratu zakopani v evropsko politiko in da se ne bomo nikoli več umaknili za kitajski zid izolacije, kakor smo storili po prvi svetovni vojni. Edina izjema so tisti Evropejci, katere je čas prehitel, ampak žal so to tudi edini, katere ameriški diplomati smatrajo za merodajne. Odtod naše povsem zmotno stališče.

Današnja Evropa je v rokah mladih ljudi, ki so izšli iz levičarskih političnih borb. Ti ljudje so realistični. Oni vidijo Ameriko kot svetovni koles, ki je raztegnil svojo oblast nad Pacifikom in Atlantikom in posegel tudi v Sredozemlje ter se sedaj bolj in bolj odprto spušča v politično vojno z edino državo enake moči, Sovjetsko zvezo.

Ta nova Evrope neče, da bi se kontest med Ameriko in Rusijo razvil v oboroženo borbo, v kateri bi bila ona zopet bojišče, na katerem bi sigurno dokončno izkrcavala. Ta Evropa želi, da Amerika in Rusija izravnata svoje razlike in zajamčita mir njenim izmučenim narodom. To se bo zgodilo le, ako bodo ameriški diplomati končno vendar spoznali, da je leto 1919 daleč za nami—da živimo v letu 1947!

Apel ZOJS-a na državnega tajnika glede potnih listov za Jugoslavijo

Odbor Združenih Jugoslovancev je poslal na državnega tajnika George C. Marshall apel, da se dovoli ameriškim državljanom jugoslovanske narodnosti svobodno potovanje v Jugoslavijo. Apel ZOJS-a se glasi:

Dragi g. tajnik:

Mi smo zelo vznemirjeni vsled stališča državnega oddelka, ki tako neodjenljivo odklanja potne liste Amerikancem za potovanje v Jugoslavijo. To stališče je v veljavi že okrog devet mesecev in se nadaljuje.

Izgovor, da Amerikanci ne morejo dobiti primerno varstvo v Jugoslaviji, da ni prevoz zadovoljiv in da je malo hotel-skih udobnosti ne temelji na dejstvih. Ako vzamemo v obzir dejstvo, da se izdajajo potni listi za potovanje v prejšnje so-vražne dežele — v Frankovo Španijo, in v Grčijo, kjer divja civilna vojna, je težko razume-ti zakaj je potovanje prepovedano Amerikancem v deželo, ki je bila naša zaveznica v zadnji vojni, katera je doprinesla mnogo k naši skupni zmagi in je polnopravna delovna tovarišica v organizaciji Združenih Narodov. Jugoslovanski narodi so sorazmerno doprinesli celo več, kot katerega druga skupina k zavezniški zmagi.

Pregled vaših dokumentov bo pokazal, ko je bila pred vojni Jugoslavija vladana po monar-hiji, da so bile gotove težave o varstvu ameriških državljanov, vsled tega ker mednarodni zakon dovoljuje dvojno državljanstvo, dokler ni v veljavi posebna pogodba, ki bi spremenila to stališče napram dvojnemu državljanstvu. Takšna pogodba ni nikdar obstajala med Jugoslavijo in Združenimi državami Amerike. Taka pogodba ne obstoja niti med Italijo in drugimi državami. Vkljub temu Državni oddelek Združenih držav ni nikdar odklonil potnega lista za potovanje v države, s katerimi ni bilo pogodbe o dvojnem državljanstvu v veljavi. Nam je znano, da so težkoče z osebami nemškega pokolenja, katere se sklicujejo na držav-ljanstvo Združenih držav, kate-ro ni bilo priznano po jugoslovanski vladi, ker je bila tista skupina po večini pro-osiščna.

Več tragičnih slučajev posameznikov je znanih temu odboru, ki so znani Državnemu od-delku ZDA. Mi vemo za slučaj, da je bil 68 let stari vdovi, ki nima živečih sorodnikov v Zedinjenih državah, a je imela dva odrasla otroka v Jugoslaviji odklonjen potni list, da bi šla k svojim otrokama. Nam je po-znan tudi drugi slučaj, v katerem je neki rudar, bolan na silikozi, ki ima samo še nekoliko časa za živeti, tudi njemu je bil odklonjen potni list, da ni mogel iti pogledati svoje družine in druge sorodnike predno umre.

Ljudje kot omenjeni, in je še tisoče podobnih slučajev, ne žele potovati v Jugoslavijo v namenu, da bodo tam uživali luksuzno življenje v hotelih in se udobno vozili po železnicah. Oni so zadovoljni, da bodo varni le toliko kot v katerikoli državi na svetu.

Mi vsled tega apeliramo na Vas g. tajnik, da premenite svoje stališče in dovolite potne liste za potovanje v Jugoslavijo. S spoštovanjem

Leo Bacich
 Izvrševalni tajnik.

Iz pennsylvanskega gorovja

Forest City, Pa. Ker se malo-kateri oglašajo iz daljnih krajev, sem se jaz napotil k tem akoravno nisem že pisal precej časa, pa mi ravno čas dopušča in mi včasih pride malo dolgčas po clevelandski naselbini, katero sem zapustil pred letom dni.

Naše gozdno mesto leži med hribi in borovniških gora Moo-

Karel Destovnik-Kajuh:

Španija

(Iz zapuščine padlega borca-pesnika)

Mar ne čujete krikov in prošnja
 tamkaj iz daljin?
 Ne čujete zamolke pesmi,
 signalov in piskanja divjih siren?
 Ne čujete ječanja in pokanja topov?
 Ihtenja, jokanja, preklinjanja?
 Ne čujete curljanje krvi,
 mrtvaškega sopenja mrjajočih ljudi
 in brilganja piščalk?
 Ne čujete tihih prošenj iz daljin...?

O, Španija, tvoji sinovi so padli v boju,
 v herojskem boju so padli,
 v boju življenja, v boju bodočnosti,
 v boju za mir.

A vi zatiskate oči od sramote
 nočete videti starcev, ki jim pena
 krvava sila iz ust,
 ki padajo pod razvalinami v zemljo
 in prosijo, kruha prosijo in—miru.
 Med kričanjem otrok in žena
 med smrtno simfonijo pušk in topov
 padajo mrtvi na tla
 ko da so se naveličali večnih prošnja.
 Kakor pošasti hodijo ljudje
 Med razvalinami se spotikajo ob mrtvecih
 ki leže razmesarjeni v prahu
 in padajo kot nove žrtve na tla.
 Povsod padajo mrtvi na tla,
 napolnjujejo ceste, kanale,
 parke, vrtove in polja.
 Povsod... povsod...

Toda ni jim še konca, prihajajo
 Drugi, iz zemlje prihajajo, iz rudnikov
 sključeni hodijo, tiho se meneč
 z osvetlo v srcu, v rokah puško držoč.
 In zopet zapojo signali
 in zatulijo sirene
 in zapoje orožje svojo smrtno pesem.
 Otroci kriče, žene molijo,
 moške stiskajo sestradane pesti
 in napadajo v mlake krvi v družbo
 mrtvim ženam in razmesarjenim otrokom.
 Signali utihavajo, sirene molče,
 utihnejo puške, topovi,
 le ranjenci bolešno ječe.

O, Španija, s krvjo si oškropljena
 z grobovi poljane tvoje zdaj so posejane
 in svetu kažeš ostudne rane —
 a pride čas, ko spet te rane ozdrave
 in ko pokažeš svetu, kako močne
 so proletarčeve roke.

Izgređi proti Judom v Angliji

LONDON, 5. avgusta.—Snoči so v Liverpoolu izbruhnili veliki izgređi proti Židom, tekem katerih je kakih tisoč oseb do zgodnjih jutranjih ur razgrajalo po židovskih četrti, razbijalo okna židovskih trgovin in zažgalo delavnico nekega židovskega tesarja. Policija je našla 71 slučajev nasilja.

Nikakor mi ne gre v glavo, od kod toliko denarja sem in tja. Rajnega preds. Roosevelta so nazivali komunista, obenem da bo celo Ameriko zapravljal z nasičevanjem brezposelnih in W.P.A. ter drugo, sedaj je pa vse O. K. Ali bi ne bilo bolj koristno, da bi se tisti denar porabil za dobre name-nje v korist delavcem in starim, onemoglim in drugim. Poglejmo malo iz zadnje vojne; tisoč patrončkov je stalo deželo \$30 katerih so porabili milijon na uro. S tem bi si prihranili ve-liko vsoto in vsi bi imeli dovolj stanovanj in ne bi imeli skrb kam bomo položili utrujene glave. Dalje nekateri poljski topovi stanejo \$8,000, za katero vsoto bi lahko kupil eno malo kmetijo z orodjem ali malo stacionovansko hišico; topovske krogle so stale \$24.95, s katero vsoto bi si lahko kupili 249 hlebov kruha.

Glevo Jugoslavije — kakor sem čital v Enakopravnosti je šlo v Jugoslavijo precej duhovnikov proučevati tisti komunizem, ko tako straši po celem svetu, da je groza. Tudi od tu je šel Mr. Howell, superintendent tukajšnjih ljudskih šol Wayne okraja. Upam, da se vrne zadovoljen z Jugoslavijo, da tam ni tako strašilo kakor si ga nekateri predstavljajo in bobnavo v časopisih in radijah. Ako je prava ljudska republika ali ne, reakcija in njih plačanci hočejo, da greš na limanice, hočeš, nečeš, moraš, pa je finiš.

F. Rozina.

7 BELCEV OSVOBODENIH V LINČARSKEM NAPADU

JACKSON, N. C., 5. avgusta.—Velika porota je danes oprostil sedem belcev, ki so bili obtoženi linčarskega napada na nekega mladega zamorca. Gov. Cherry je akcijo porote ožigosal kot "zlorabo justice."

Porota je tudi oprostila 24-letnega zamorca, ki je bil aretiran pod obtožbo, da je skušal posiliti neko mlado belo žensko. Njega je druhal belcev s silo vzela iz ječe, toda se mu je posrečilo pobegniti.

ŠKRAT

Umevno
 Urška: "Kako pokoro ti je naložil spovednik?"
 Nežika: "Pol ure moram držati roko v blagoslovljeni vodi, ker sem ukradla rokavico."
 Urška: "O, potem pa se ne grem k njemu spovedat."
 Nežika: "Zakaj ne?"
 Urška: "Pomislil, jaz sem ukradla hlače..."

Signure znak

"Meta, pomisli, ko je bila večeraj pri mojem gospodarju večja družba, sem izročila jaz gospodu kapetanu Brezovcu, ko so gostje odhajali, njegov plašč. On ga je vzel, mi dal deset dinarjev in zamrmral: 'Je že dobro'. Veš, Meta, gospod poročnik Lipovec je nekaj popolnoma drugega. Ko sem mu prinesla plašč, mi je dal pet dinarjev ter me je prav prijazno vščipnil v lica! Tu se takoj vidi, kaj je fin gospod..."

V vozu cestne železnice

Lepa, mlada deklica stopi v nabitno polno električno in v tistem trenutku se dvigne tudi starejši gospod s svojega sedea.

"Ne, prosim," protestira deklica, "jaz tako rada stojim."

"Toda, prosim..."

"Ne, res, mlada sem še in lahko malo stojim!"

"Toda, prosim..."

"Gospod, vztrajam na tem, kar sem rekla!"

"Pa vraga, draga gospodična, ali me boste pustili izstopiti? Peljal sem se že za eno postajališče predaleč..."

Počitek po obedu

Gervazij: "Reci, kdaj prav za prav ti opravljaš tvoj popoldanski počitek?"

Protazij: "Tako po obedu gre spat za kakšno uro."

Gervazij: "Kdo?"

Protazij: "No, moja žena."

Gervazij: "Kdo te pa sprašuje za tvojo ženo. Jaz sem vprašal za tebe."

Protazij: "Ti me ne razumeš... Kadar moja žena spi, imam jaz vendar svoj odpočitek..."

UPORNIKI VDRILI V PRESTOLICO PARAGVAJA

BUENOS AIRES, 5. avgusta.—Tukaj se poroča, da so uporniške čete vdrle v Asuncion, glavno mesto Paragvaja, in da se tamkaj vršijo vroči ulični boji.

PASTORJI VODIJO POGON NA GAMBLERJE

STEBENVILLE, O., 4. avgusta.—Zveza za preprečenje zločinstva, katero so organizirali lokalni pastori, je prošlega maja, je nocjo v spremstvu šerifa vprizorila prvi pogon na neko gostilno, v katerem so bili aretirani trije moški, ki se bodo morali zagovarjati radi hazardiranja.

PREDESEDNIK URUGVAJA UMRL

MONTEVIDEO, 2. avgusta.—Urugvajski predsednik Tomas Berreta je danes umrl v starosti 71 let. Predsedništvo je prevzel podpredsednik Louis Batlle Berres.

AMERISKE VOJASKE POŠILJKE ZA GRČIJO

ATENE, 2. avgusta.—Danes je prispela prva ameriška ladja, natovorjena z opremo za grško armado. Dve nadaljni ladji bosta prispeli prihodnji teden.

Aleksander Volkov, agronom: V daljni čudežni Indiji

(Popotni zapiski)

Letim v Indijo. Do Bosre smo leteli na angleškem kontinentalnem letalu, nato smo presedli na letočo ladjo, od Koračija dalje pa smo spet bili na celinskem letalu. Angleški letalci so bili prav ustrežljivi. Vseskozi so bili uslužni. V zraku. In tudi na vodi. Ampak na zemlji je bilo nekoliko drugače. V Karačiju je značilna ladja priplavala k bregu. Stopili smo na indijska tla. V globini zaliva je bila palača. Tjaka nas je napotil angleški častnik. "Stopite najprej k zdravniku," nam je rekel. Zdravnik mi je otipal žilo. "Very good!" je prikimal. "Zdaj pa stopite na obmejni urad," nas je dalje napotoval častnik.

V prostrani sobi je za mizo sedel indijski uradnik v bel evropski obleki, v kotu pa je skoraj neopazno tičal častnik, ves zaplopljen v branje. Zdalj pa zdaj je pogledal proti nam. Prvi je pristopil k mizi iranski trgovec, ki je bil prijetel z nami iz Teherana.

"Od kod?" vpraša uradnik. "Iz Irana." "Kam pa zdaj?" "V Indijo." "Zakaj pa?" "Po kupčiji."

Uradnik mu da vizum in vljudno reče: "Izvolite." Naslednji sem jaz. Uradnik vzame moj potni list in vpraša: "Od kod?" "Iz SSSR."

"Kam?" "V Indijo." "Počemu?" "Reševati žito in rž pred kobilicami."

"Za koliko časa?" "Dokler del ne bo opravljen."

"A-a!" Postrani pogleda častnika in mi reče: "Sedite!"

"Od kod?" vpraša nato našega letalca. "Iz SSSR." "Sedite tudi vi! Naslednji! Odkod?"

Ko se je na uradnikovi mizi nakopičilo sovjetskih potnih listov in v sobi ni bilo več stolov za goste, me je znova začel izpraševati:

"Ali ste oženjeni? Kje imate družino? V Moskvi? Imate otroke? Koliko so pa stari? Ali ste veren človek? Komunist? Ne? To je pa čudno, saj pri vas morajo vendar vsi biti komunisti. Kje

pa se nameravate v Karačiju nastaniti?"

Nisem vzdržal in sem rekel: "Čujte, mi nismo prišli na lastno pest, marveč na prošnjo angleške uprave, da bi reševali vašo žetev, a vi..."

"Takšno je poslovanje," je revsknil uradnik in lokavo postrani pogledal častnika.

"Nu, če je takšno poslovanje," se je vmešal naš letalec, "tedaj zapišite: jaz sem samski, ne-strankar, v mladosti sem pasel krave, zdaj sem kapetan, dovršil sem akademijo, znam petero jezikov, zbil sem 12 nemških letal, imam pet sovjetskih odlikovanj in eno angleško. Blagovolite zaključiti to poglavje, kajti če nas boste tako nadolgo izpraševali, bodo kobilice požrle vsa letino."

Angleški častnik je prikimal. Uradnik je napravil zaznambo in v petih minutah so bili vsi sovjetski potni listi vidirani.

Iz Moskve sem bil poletel tako naganem, da sem pozabil svojo uro v ministrstvu na mizi. V Indiji sem sklenil, da si kupim kakršno koli uro. Stopili smo v trgovino. Indijski trgovec nam je pokazal troje zapestnih ur, vendar jih je previdno držal za jermence.

"Ne kupite," mi je rekel eden mojih sopotnikov. "Takšno nezaupanje je žaljivo!"

Ind je prislunil in vprašal: "Mar niste iz Andersove armade?" "Kaj?" je vzkliknil moj sopotnik. "Mi smo Rusi, ali razumete, Rusi."

"Raši?" se je razveselil trgovec in se nasmehnil. Brž je izvlekel velikanski predal in začel v njem iskati ure vsakovrstnih oblik, znamk in tvrdk.

V Indiji smo oblekli lahne obleke plutovinaste čelade in volnene jopiče, ki so nas varovali pred vročino. Naši letalci pa se niso hoteli preobleči. Oblečeni v lepe platnene bluze s plavimi našitki in svetlimi zvezdami, v čepicah, obšitih z zlatom, in v svetlih škornjih so vzbujali splošno pozornost. Indijska dekleta so jih radovedno ogledovala in zdihovala za njimi: "Raši, dženerali!"

Pa saj niso tekali samo za letalci. Tudi za menoj. Ne dekleta, marveč raznovrstni ljudje. Kadar koli sem stopil iz hotela, že je priteklo k meni čistilec čevljev, star kakih 40 let. Njegovo zasledovanje mi je presedalo in sem nekoč rekel:

"Poglavitno je cepljenje proti črnim kozam, vi pa takega spričevala nimate."

Vmešal se je angleški profesor. Toda uradnik je bil neizpros. Tedaj je povzel besedo angleški častnik. Konzularni uradnik je bil brž pri volji in je rekel: "Pa naj bo! Vizum stane deset dinarjev. Ker pa je danes

"Tu imaš dve ruplji, pa me pusti pri miru!"

Cistilec me je pogledal in mi je v polomljeni ruščini zaupljivo rekel: "Dajte mi jih pet—pa me ne boste videli nikoli več."

Cistilec se je izkazal za sposobnega policijskega agenta: nič več me ni zasledoval.

Nekoč smo zavili v staro mesto, da si ogledamo bazar. Obstopila nas je gruča beračev. Bili smo docela obkroženi. Tedaj se je policeman odločil, da reši tujece pred "vsiljivimi" berači v tej pravilčno bogati četrti.

Zavijtel je ostro palico in začel udrihati na levo in desno. Razleglo se je vpitje. Mi smo bili osvobodjeni. Policeman nam je salutiral in zadovoljno rekel: "Gentleman, vi ste očitno pomotoma prišli sem."

Ko je zaloputnil za nami vrata na avtomobilu, je gromko opomnil soferja: "Tepec! Da bi tvoje noge nikoli ne stopile na tla...! Boš vendar našel kak drug sprehod za Ruse!"

Avtomobil, na katerem smo se vozili, je pripadal angleškemu poveljstvu. V New Delhiju imajo avtomobile, ki pa so se v pomankanju goriva povsem neobrazili. Vzemimo, po glavni ulici hiti konjič, vprežen v staro limuzino... Tam, kjer bi moral biti motor, je nameščen kozel in na njem sedi kočijaž. V limuzinu sedita lady in gentleman. Ustavljata se v trgovinah, nakupujeta, znova sedeta v limuzino. Ko kočijaž zapre vrata, skoči na kola in zavpije nad kljusetom nekaj takega kakor: "Ve" in "no!"

Pred poletom iz Karačija sem obiskal irški konzulat, da bi dobil prehodni vizum. Spremila sta me angleški profesor in častnik. Konzul je bil na deželi. Uradnik konzulata mi je rekel, naj pridem drugi dan. Toda tudi naslednji dan se mi ni posrečilo videti konzula. Po dolgem prizadevanju mi je uradnik svetoval, naj se odpeljem v bolnišnico in naj se dam cepiti. Čez dobro uro sem bil znova na konzulatu. Zdaj je uradnik pogledal zdravniško spričevalo in rekel:

"Poglavitno je cepljenje proti črnim kozam, vi pa takega spričevala nimate."

Vmešal se je angleški profesor. Toda uradnik je bil neizpros. Tedaj je povzel besedo angleški častnik. Konzularni uradnik je bil brž pri volji in je rekel: "Pa naj bo! Vizum stane deset dinarjev. Ker pa je danes

nedelja, je cena dvojna. Ker nimate spričevala o cepljenju zoper črne kozice, se taksa spet dvojno poveša."

Skratka, vsa reč je dosegla prav čedno vsoto. "Zračna ladja" je odletela naslednji dan, svoj sedež sem imel naročen, zato mi ni kazalo nič drugega kakor da pristanem na račun konzularnega uradnika.

"Kaj pa, če bodo v Bosri zahtevali od mene spričevalo o črnih kozah?" sem vprašal pred odhodom.

"Tedaj začnite šariti po žepih, napravite zmeden obraz in recite: 'Hudirja, menda sem spričevalo pozabil na konzulatu.'"

Angleški častnik je brž razumel ta bistroumni odgovor. "All right," je rekel in pohitel na ulico, midva za njim.

"Dinar je mogočno sredstvo, ki deluje bolje kakor penicilin," je rekel profesor, ko se je poslovil od mene.

V Bosri je bilo vse tako, kakor je bil napovedal konzularni uradnik. ("Krokodil.")

VTISI IZ RIMA

(Od gosposkih okrajev pa do "slikovite" Tratesvere)

Če v Rimu omenite poštnim ljudem znano slaščičarno D., se namrdnejo. Niti razkošje tega lokala dobrot, ki se tam dobijo — čeprav brezštevilne in izvrstne — jih ne zanimajo.

In vendar so prostori te razkošne slaščičarne, katerih oprema je stala več milijonov lir, vedno nabito polni. Navada je, da se vsako nedeljo gosposki svet spreha med 12. in 13. uro po ulici Vittorio Veneto pred slaščičarno D. Zenske razkazujejo nove obleke in najnovejše klobuke, moški se tu sestajajo. Tu je novi Corso. Če niste preveč natančna opazovalka, se vam prikazuje življenje na tem Corsu v najbolj vabljivih barvah. V slaščičarni lahko naročite čokolado z gosto smetano, imenitne mešanice raznih žganjic in likerjev, hlajene na

ledu, čudovite slaščice. Tu je prijetno, kar ni povsod v Rimu, in razsvetljava je tako spretno urejena, da ne opazite, kako šibek je tok.

Zenske so zelo gosposke, moški ravno tako, skoraj preveč. Drzni so videti, skoraj predrzni. Z lahkoto trošijo denar, skoraj s preveliko brezbriznostjo.

"Jasno," mi šepne nekdo, "v slaščičarno D. zahajajo samo ljudje, ki imajo kupe denarja."

"Pa sem mislila, da nima tu nihče denarja!"

"Razen črnoborzijske; ti ga imajo!"

Zato, prav zato se pošteni ljudje namrdnejo, ako jim omenite ta lokal, čigar praga nočejo niti prestopiti. Raje prodajajo ali zastavljajo pohištvo in druge dragocenosti, ker si nočejo umazati rok s splošno rakano te dežele, s črno borzo. Kajti v Italiji ne more nihče živeti s svojo plačo, z lastnimi rednimi dohodki, ki nikakor ne zadostujejo za življenski minimum, posebno pri tako pomankljivem gospodarstvu ne, kot je danes v Italiji, kjer je preko dva milijona brezposelnih.

Lepo vreme je. Sonce prijetno greje in natakariji, ki se sučejo okoli miz na terasi, nosijo široke pladnje, zvrhane najboljših slaščic.

Da, lepo je, ali samo pod pogojem, da niste prenatane opazovalke.

Pod pogojem, da se boste obrnile stran, ko bo stara go-

spa, revno, a čedno oblečena, plaho prožila roko mimojočim in živčno stiskala papirnate lire, ki jih je že naprosila.

Pod pogojem, da ne boste zapazile bolne, mršave mlade žene z otrokom v naročju, kako hodi v cape odeta med srečnimi ljudmi.

Pod pogojem, da ne boste niti pogledale ubogega dečka, ki stopica z berglami po eni sami nogi.

Pod pogojem, da niti ne opazite drugega dečka z raztrganimi čevlji in razcefranimi hlačami, ki se preriva med stoli in pobira čike dragih cigaret. Iz tobaka teh čikov bo naredil dve tri cigarete, katere bo prodal po nekaj lir. Toda, kaj naj si kupi s temi lirami, ko stane zemlja 21 do 29 lir, jajce 35 lir, 100 gr. sira 90 lir?

Na ulici Vittorio Veneto pa stoji krasni avtomobil.

"Kam gremo obedovat?" vprašujejo njih lastniki druge drugega. Restavracije so številne in ako ima človek poln žep denarja, izbira res ni težka.

Se isti dan, ko sem zapustila okoliš slaščičarne D., sem se napotila preko blatne Tibere v Tratesvere. Tam so samo revna bivališča, nekatera prav bedna. Na oknih se suši perilo, kakor je to navada v južnih krajih. Ljudje vam pravijo: "Tu žive otroci vedno na svežem zraku!"

In govori o slikovitosti teh krajev! Hvala za "slikovitost" teh bivališč z vlažnimi zidovi, ki nikdar ne vidijo sonca! Posebno "slikovita" so sta-

novanja v ritličjih, ki so mračna kot grobišča. To so kletni prostori brez oken, ne pa stanovanja. Pod nogami gola ilovica; šibka žarnica le medlo razsvetljuje prostore. In na tleh je posoda z žerjavico, ki je številnik in peč obenem. V takem prostoru živi vsa družina, otroci so blede ko smrt, starci hira-jo po bornih ležiščih!

Na koncu Tratesvere je še huje. Tam so barake, v katerih je bila poprej nastanjena fašistična milica in kjer danes prebivajo begunci iz San Lorenza, ki so pribežali sem pred bombardiranjem. Sedaj je to nekakšno taborišče, nekakšna žalostna vas s kapelico in šolo; vas, ki skoraj nima zveze z zunanjim svetom, in za katero skrbi malteški red.

Brezbrizni ljudje pravijo, da so se ti reveži popolnoma sprijaznili s svojo usodo! Mnogi se celo tolažijo s tem. Res je, da so videti precej ravnodušni, brez zavisti in brez zagrenjenosti; za najmanjšo izkazano usmiljenost so vam iskreno hvaležni. Toda, mar nas ni lahko sram za besedo usmiljenost, kakor je bilo mene, ki sem bila med temi ženami, ki so drgetale od mraza, sram zaradi skromne spodobne obleke. In kadar se bo v teh ljudeh vzbudila zavest, tedaj ne bodo gledali več ravnodušno!

("Naša žena")

Naročajte, širite in čitajte "Enakopravnost!"

ČISTILNA RAZPRODAJA

pri ANZLOVAR'S DEPT. STORE 6214 St. Clair Ave. EN 8042

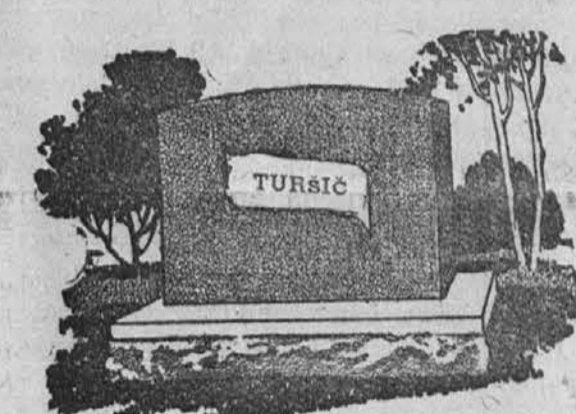
... je najboljša prilika za previdno ženo, da si prihrani, zlasti če nakupuje obleke in potrebščine za pošiljke svojem v staro domovino.

Obiščite našo trgovino in se sami prepričajte Poslužite se našega "WILL CALL" načrta.

Zastopniki "Enakopravnosti"

- Za st. clairsko okrožje: JOHN RENKO 1016 E. 76th St. Za collinwoodsko in euclidsko okrožje: JOHN STEBLAJ 775 East 236 St. KENmore 8034 Za newburško okrožje: FRANK RENKO 11101 Revere Ave. Diamond 8029

1877 1947

NAZNANILO IN ZAHVALA

Globoko potrti in žalostnega srca naznanjamo vsem sorodnikom in prijateljem tužno vest, da je umrl naš ljubljani soprog in dragi oče

MATHEW TURŠIČ

Zatisnil je svoje blage oči dne 16. junija 1947. Pogreb se je vršil dne 19. junija iz Joseph Zele pogrebnega zavoda v cerkev sv. Marije Vnebovze na Holmes Ave. ter od tam po opravljeni sv. maši zadušnici na Calvary pokopališče, kjer smo ga položili v naročje materi zemlji k večnemu počitku.

Blagopokojnik je bil rojen v Cerknici dne 8. septembra 1877 leta.

V dolžnost si štejemo, da se tem potom iskreno zahvalimo vsem onim, ki so položili tako krasne vence cvetja h krsti dragega pokojnika. Ta dokaz vaše ljubezni in spoštovanja do njega nam je bil v veliko tolažbo.

Dalje srčna hvala vsem, ki so darovali za sv. maše, ki se bodo brale za mir duši pokojnika. Bog plačaj!

Hvala vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno v poslugo za spremstvo pri pogrebu.

Našo zahvalo izrekamo vsem, ki so prišli kropiti pokojnika, ko je ležal na mrtvaškemu odru ter vsem, ki so ga sprejmi na njegovi zadnji zemeljski poti na pokopališče.

Hvala pogrebnemu zavodu Joseph Zele in sinovi za vzorno urejen pogreb in vsestransko poslugo. Hvala tudi čst. g. Cimperman za opravljene cerkvene pogrebne obrede.

Ti ljubljani soprog in oče, počivaj v miru in lahka naj Ti bo svobodna ameriška zemlja. Mi se Te bomo vedno spominjali z ljubezni v naših srcih dokler bodo utripala.

Spavaj mirno—snivaj sladko.

- Zaljučni ostali: URSULA, soproga MARY, poročena MILAVEC, CELIA, RICHARD, LOUIS, AMELIA, HELEN, poročena VOLK, EMMA, otroci MICHAL TURŠIČ, brat v Montani V stari domovini zapuščča dva brata in sestro

Cleveland, Ohio, dne 6. avgusta 1947

Fishing at Charles Mill; Shelter house at Mohican State Forest.

LET'S EXPLORE OHIO

State Parks

One of the most wildly picturesque of all Ohio State Parks and two recreational lakes of the Muskingum Conservancy District are within a few miles of each other just east and south-east of Mansfield. The Mohican State Forest, with its 2400 acres of forest cut for the full length by a deep and narrow, heavily wooded gorge, contains trees typical of the North Woods and a climb up the paths from the floor of the gorge to the rim will reveal 78 species of trees and 55 of shrubs and vines. In the gorge are Lyons Falls and Little Lyons Falls, the latter a broken stream that comes through the ceiling of a cave. Extensive hiking trails are laid out through the woods and highways connect the forest with Routes 97 and 8.

Permission to camp in the Mohican State Forest may be obtained from the state forest ranger in charge there. There are ample picnic facilities, with tables and drinking water. The area is under the management of the Ohio Division of Forestry. Charles Mill Dam and Pleasant Hill Dam, two of the works constructed for flood control and managed by the Muskingum Conservancy District, are on Route 30 and 95 respectively. Fishing is good on these lakes and is administered by the Ohio Division of Conservation and Natural Resources. Only the regular state license is required. Large mouth bass are plentiful at Charles Mill, as well as croppies and small mouth bass; all the lakes have blue gills in abundance. Fishing

THE STANDARD MAP CO. (OHIO) boats, some equipped with the 6 h.p. motor, largest permitted on the Muskingum lakes, may be rented from concessionaires at the two lakes.

A. AVDEJENKO

LJUBIM

Poslovenil: D. RAVLJEN

(Nadaljevanje)

... Dedek se je s svojo družino preselil v kot barake, za bombažasto zaveso. Zjutraj sta hodila Nikanor in Ostap na delo. Tašči in snahi je vsa baraka prinašala krpe in srajce v perilo. Zenski sta prali in krpali; sključeni nad delom sta sanjala o bodočnosti. Ponoči zakonska para dolgo nista spala, šepetala sta. Z lehtjo pod glavo in široko odprtih oči je Ostap pravil Garpini, kakšno življenje jih čaka, kadar on postane mojster. Mlada žena je stresala tople noge in vzdihovala.

Stara dva sta razmišljala o sedanosti. Nikamor je govoril: — Tu je dušljivo, ni zraka ne prostora.

Marina je zamišljeno pristavljala: — Želela bi si kakršnokoli hiško.

— A kje naj vzamem denar? — je jezno odsekal trezni kopač.

— Denar? Nemara bi gospodar pomagal?

— Gospodar? ...

Cez nekoliko dni so vsi štirje stopili v pisarno. Plaho in skrbno so za seboj zaprli vsakodnevna vrata. Ko je Nikanor uslužno zbrisal prah z gospodarjeve mize, je brez vzroka začel skubiti svojo jagnječevinasto kremo in je izgovarjal svojo željo z besedami, ki si jih je bil izmišljal ponoči, dolgo vrsto mesecev, v kotu rudniške barake, za zaveso:

— Karel Francevič, mi vsi se vam do zemlje klanjamo. Delal sem vam vestno in vas najpogostneje prosim za kakršno koli bajtico. Rad bi se preselil z ženo, sinom in vnukom k vam na rudnik.

Karel Francevič je prijazno vihal svoje brčice, puhal vonjivi dim skozi široke nosnice, nasmehljano mežikal z rdečimi očmi in je mehko odgovoril: — Stanovanj ni! Zemlje je malo, ljudi pa zelo mnogo. — Hotel je še nekaj pristaviti, toda je pomolčal in čakal.

"Ni stanovanj," — slišal kopač Nikanor. Toda po Nemčevem glasu sodi, da mora se molodovati, pa bo osrečen. Nemca ne bo to nič veljalo, a Nikanorju in njegovi družini bo vse življenje v veselje.

Nikanorja je stisnilo v grlu. Spomnil se je lačnega azovskega kraja in je začel omahovati, hotel je poklekni na kolena in se je plazil po svetlem podu rdečega kabineta: — Karel Francevič, rad bi imel bajtico, rad bi imel nekaj kamenja.

Brutt je pristopil k dolgemu in široko razleknenemu Nikanorju, pomagal mu je na noge in je rekel z očitkom: — Kakšni berači ste! O, jaz imam srce! Pomagali vam bomo.

Gospodar rudnika je Nikanorju dovolil, da si vzame kos zemlje v Gnili globeli in tam zgradi bajto.

Rdeči Nikanor gre ob robu naselja vzravnal, s ponosno dvignjeno glavo. Gre ob strmih pobočju globeli in senca njegove glave pada v globel. Roke čvrsto drže ostro lopato. Nikanor zastavlja nove široke, pogumno. Strmi predse v mastno zemljo in v bradi mu cvete veselje.

Za njim stopa Ostap s široko lopato, sklonjena Marina s culo perila in z žoltim vrčem kislega zelja.

Gnila globel pravijo kraju tam na koncu mesta, na koncu

dolge ulice. Po hribovskih stojte raztresene hišice in vrtovi francoskih in belgijskih koncesionarjev, ravnatelj, inženirjev, rudniških upravnikov, paznikov in tehnikov.

Zaradi snage, prisojnosti in svežosti imenujejo te ulice Sinjo četrt. Tam poleg je ulica knjigovodij in višjih uradnikov. Nekoliko nižje bivajo pisarniški uradniki in nameštenci. A še niže pred samo globeljo, za visokimi ograjami z vzdanimi vrati, za bombažnimi zavesami bivajo stari naseljenci — rudniški monterji, desetarji.

Ded je prišel pozno. V mestu zanj ni bilo več prostora.

... Spretni in domiselni Nemec Brutt je bil prišel v Rusijo z majhnim kapitalom. Kupil je majhen rudnik, iz katerega so dvigali premog še z dvigalom, ki so ga vlekli konji. Mali rudnik je bil na samem robu naselja Jame. Za navrhek je dobil še Gnilo globel, polno smeti in odpadkov. V nekoliko letih je naselje zraslo v mesto. Mali rudnik se je razvil v eno največjih podjetij v Rusiji. Stare šahte so razširili, nove izkopali, mali Nemčev rudnik je postal ta čas eden izmed največjih in se je približal samemu mestu ob Gnili globeli. Brutt se ni imel kam obrniti. Vse je bilo zasedeno. Ostala je samo še glinasta zemlja.

Pa se Nemec domislil, da bo Globel obljubil. In tedaj je kakor nalašč v pravi čas prišel Nikanor in gospodar mu je velikodušno izkazal milost; dal mu je kos zemlje in nekoliko desak.

Grd kraj, toda rusoglavu kopač Nikanor, stopa po pobočju Globeli, ne skloni glave, ne krene z ravne poti. Izbral si je košček zemlje na prisojni strani, s koraki izmeril dvajset štirijskih aršinov, nakar je neutrudno krenil v vzhodno smer. Snel je košato jagnječevinasto kučmo, potegnil starko, Ostapa in snaho na kolena. In štirje pari gorečih ust so toplo poljubili zemljo in v en glas zašepetali: — Gospod, blagoslovi!

Niso občutili žarke grenkobe gline, ne trohnobe — začeli so kopati za temelje. Samo Nikanorjev suhljati in črni vnuk, petletni Kozma, ni delal. Veselil se je, da so ga naposled pustili na miru. Po vse dni je prejel predele v baraki. Skozi prašno okno je videl samo visoki grič, po katerem so begali rudniški vagončki. Zdal pa tolikšna svoboda. Kozma je tekal po bregovih globeli, spuščal se na dno globeli in mu je bilo kljub vročemu dnevu hladno.

Sonce se je sramovalo pogledati semkaj.

Kozma se vrača. Tam doli se noče igrati. Babico prosi, da bi se vrnili v barako. Toda babica ga še ne pogleda ne. Dolgčas. Kozma se splazi k dedu in ga vpraša: — Dedek, zakaj kopljete tako velik grob? Nikanor se vzravna, odvrže lopato. S skamenlimi prsti udari vnuka po ustih in mu reče, taječ svoj strah: — Molči, ščene! ...

Nikanor ne spi, koplje, kakor da se rešuje pogibel. Niti ponoči ne zapusti Gnile globeli. Zakurijo, se ogrejejo in kopljejo dalje.

Nobeden se ne pritožuje. Dedek jemlje Kozmo v naročje, ga šeegeče po podbradku in mu razodeva svoje najskrivnejše misli: — Kuska, kmalu homo lepše zaživel in novem kraju. — Ne maram, dedek, tu smrdi ...

Nikanor pahne vnuka s kolena. Mračno pogleda za dečkom, ki je zbežal, in si misli: "Raste kakor divjad. Niti ne hodi kakor mi, ni po naše; le kako ti stopa! Treba ga je pošteno vzeti v pest."

Nekje, prav daleč od Nikanorja, teče železniška proga. Noč in dan ropočejo po njej rdeči vagoni, skozi vrata gledajo obrbite glave vojaških novincev. Vozijo jih na Daljni vzhod, da bi premagali Japonce.

Na postaji teko noč in dan solze. Jočejo se matere, katerih sinovi se poslavljajo, ihtijo žene, vpijo otroci.

V tovarni se puntajo delavci. Tovarna plošč stavka, tovarna cevi prav tako in zdaj stopajo v stavko že oni pri plavžih. Baraka, v kateri živi Nikanor, ne pozna ne dneva ne noči.

Toda rusoglavu ded speši kakor prejšnje čase k rudniku, še preden ne ha zavijati sirena, prvi se spušča v jamo, prvemu odkae desetar mesto. Misleč na svojo bajto, zavaja Nikanor desetarja ob stran in ga prosjači:

— Gavril Gavrilovič, bodi dober in dodeli mi mehkejši kotichek! Odkupim se ti.

Desetar se obotavlja, prestopa z noge na nogo, skomigne z rameni in hinavi: — Veš, to ni dovoljeno. Karel Francevič zahteva kazen za take ugodnosti. Petnajsti rov je prost, samo veš, tam še ni zavarovano.

— Nič zato, pojdem sam, nikar mi ne pošlji vozača, — se razveseli Nikanor. Ne ve, da se je kopač Kovalj, ki so ga bili poslali v petnajsti rov, ponoči vrnil na zborna mesto in rekel: — Desetar, tam ne maram kopati! Nad glavo mi poka, vsak trenutek se utegne zrušiti. Treba je okrepiti opornike.

— Drugi so delali tam, ti pa ne maraš?

— Ne, desetar, oprost, v petnajstem ne bom delal.

— Nu, pa pojdi domov, lenuhov ne potrebujemo.

— Zakaj tako strogo? Samo resnico ...

— Dovolj, — se je razjezil desetar. — Fantje — se je obrnil h kopačem, ki so molče stali v krogu in čakali, da jim od-

kaže mesto, — kdo izmed vas hoče v petnajsti rov?

Rudarji so nabrali obrvi in se obrnili. Pred nekoliko dnevi se je v petnajstem rovu zgabil blok kakih tisočero pudov in zdrobil kopača Brovkina. Ko so ga odkopali, je imel usta odprta in jezik napol odgriznen.

... Nobeden ni maral v petnajsti rov, samo Nikanor je šel brez oklevanja. Dobro je vedel, da je tam slabo zavarovano, vendar se je tolažil:

— Premog je kakor čista zemlja, sam se vsiplje in če paziš, ne bo nič hudega. Pazil bom.

Desetar je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na sankah.

Stari klesa na kolena in vleče sanke s tovorom svojih šestdesetih pudov. Vrv se mu zarezuje v vrat. Roke mu sečajo ostri kosi premoga.

Nikanor vztraja. Zadovoljen je, da brez vozača zasluži pri vsakem tovoru po štirideset kopejk več. Misli na svojo bajtico.

Ko se zableščala prva zvezda skozi železno rešetko nad rudniškim oknom, je kletka dvignila Nikanorja na zemljo.

Nikjer se ni pomudil, hitel je proti Gnili globeli. Tam je njegova stara rila ves dan kakor krtica. Hitro se je umil, pojedel

— Nikanor je bil vesel, da se je nesreča tako lepo končala. Pozvonil je gospodarju in mu sporočil, da je šel najboljši kopač v petnajsti rov na delo. Kopači pa so si prišepetavali in majali z glavami:

— Rdeči Nikanor je šel v petnajsti rov.

— Pohlepni stari zlodej!

— Ubil se bo.

Žeja je moreča, po zobovju se lepi prah, v grlu duši. Voda je daleč. Škoda je zapraviti pol ure. Nikanor se plazi ob vlažni steni in s suhimi ustnami liže grenke kapljice, ki smrde po prahu.

Za vrati odprtine za zračenje zavija veter, v sosednjem rovu gladajo podzemne podgane trhli les, zvonko padajo kapljice vode, ki pronica iz kame-nja.

Ko je nakopal tovor premo-ga, ga vleče Nikanor na saneh po dolgem hodniku. Čez rame nateguje konopljeno vrv, čez prsi je napeta debela vrv, ki je z železnim klinom priključena h klinu na